

[Svend Andersen]

gerne spørge ministeren, om han tror, at det beløb, der er afsat, på 38 mill. kr. over 2 år, vil være nok til formålet, og hvis det ikke er tilfældet, om ministeren så vil være indforstået med at søge at skaffe de nødvendige midler.

Jeg skal afslutte med at sige, at det er socialdemokratiets opfattelse, at fiskeriet fremover må foregå efter en planlægning, der sikrer, at den enkelte fisker får størst muligt udkomme, altså sikrer, at der sker jævne og stadige tilførsler til vore forarbejdningsvirksomheder, og at beskæftigelsen i erhvervet opretholdes og udbygges ved den bedst mulige udnyttelse af det råmateriale, vi har.

De foreliggende forslag, som vi betragter som en helhed, anser vi for en god hjælp til at opnå disse formål, og jeg skal på socialdemokratiets vegne anbefale forslagene til en hurtig vedtagelse her i tinget.

Erlendsson (FP):

Det var nok et nøgleord, en »naturlig reduktion af fiskeriet«, en naturlig reduktion af danske fiskeres muligheder for at hjælpe med til indtjeningen af den valuta, som vi har så hårdt brug for ikke mindst i den situation, vi sidder i i dag.

Det, vi skal behandle her, er en følge af regeringens svigten over for dansk fiskerierhverv. Det er et bevis på, at regeringen ikke har troet på fiskeriets retfærdige sag og ikke har forstået at hævde fiskerierhvervets interesser i EF-sammenhæng, at den ikke har fattet det danske fiskerierhvervs store valutaindtjenende betydning for hele det danske samfund, og at den ikke har forstået dets betydning, hverken økonomisk eller menneskeligt. Regeringen har heller ikke forstået at udnytte den principielle holdning, der afspejler sig i Romtraktaten, og som var den holdning, de principper, der tiltalte det danske folk så meget, at Danmark stemte sig ind i EF i 1972. Her, nedfældet i Romtraktatens principper, lå den frie adgang til et stort markedsområde, hvor den dygtige kunne få afløb for sine kræfter, og hvor en arbejdsdeling til det fælles bedste inden for EF-landene skulle ske efter dygtighed, evner og interesser.

Her i dette store fællesskab ville der ikke være skranker. Her kunne dansk forspring i flid og arbejdsomhed, i dygtighed, vovemod og teknisk indsigt udfolde sig i tillid til arti-

kel 3 i principperne af 11. oktober 1972 om »gennemførelsen af en ordning, der sikrer, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke fordrejes«. For her skulle nemlig sikres »indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger i det omfang, det er nødvendigt for fællesmarkedets funktion«. Efter de omtalte principper, naturligvis. Kort sagt, her var indgangen til et stort fædreland eller en føderation af fædrelande som Nordamerikas Forenede Stater med en fri konkurrence imellem alle indbyggere.

Det stærke udgangspunkt, som regeringen hermed havde for dansk fiskeripolitik, kunne begrundes i det faktum, at Danmark med 2 pct. af EF-landenes samlede indbyggerantal fremstår – eller i hvert fald dengang fremstod – som langt den største fiskerination med ca. 1/3 af fangsterne. Denne dominerende position måtte det være en dansk regerings primære opgave og, med basis i de citerede principper, en let opgave for regeringen at sikre for det danske fiskerierhverv.

Men straks fra begyndelsen viste regeringen en svaghed i forhandlingerne, som ikke blot er uforståelig på den nævnte fordelagtige baggrund, men aldeles utilstedelig. I stedet for at forsvare specielt det danske industrifiskeri som nyttigt og nødvendigt for opretholdelsen af økologisk ligevægt i havenes biomasse lod fiskeriministeren sig drive ud i en skyldholdning, en holdning præget af dårlig samvittighed, som den britiske fiskeriminister kunne bruge i sin agitation mod danske interesser, og som afgørende svækkede den danske regerings forhandlingsposition. I stedet for skulle den med oprejst pande have tilbagevist John Silkins bevidste misforståelser og fordrejninger, hvormed den engelske regering ikke blot har kunnet ophidse den engelske og skotske befolkning imod Danmark, men også har haft held til at indbilde offentligheden herhjemme, at danske fiskere er en samling samvittighedsløse forbrydere, der vil udrydde fisk som føde for mennesker.

Den lovgivning, fiskeriministeren her har fremsat, bærer alt for tydeligt vidnesbyrd om regeringens defaitisme over for Storbritannien og samtidig om den socialistiske bedrevinden og »vi alene vide«-filosofi på fiskerierhvervets vegne. Først demonstrerer regeringen sin svaghed og uduelighed udadtil, og så viser den strength på det hjemlige plan.